

veritas: aut qui a suis Ordinibus, seu Gradibus, vel Dignitatibus Ecclesiasticis fuerit suspensus, nulla contra ipsius Prælati voluntatem concessa licentia de se promovendi faciendo, aut ad priores Ordines, & Gradus, & Dignitates, seu honores restituito suffragetur.

Idem Concilium Sess. 7. De Reform. cap. 11. de hujusmodi Rescriptis ita statuit: Facultates de promovendo a quocunque, non suffragentur nisi habentibus legitimam causam, ob quam a propriis Episcopis ordinari non possint, in litteris exprimentur: & tunc non ordinantur nisi ab Episcopo in sua Diocesi residente, aut pro eo Pontificalia exercente, & concelebranti prævio examine.

REGULA VII.

Nemo ab alieno Episcopo ordinari potest sine licentia proprii Episcopi, seu Dimissoria Litteris.

Hanc Regulam a Concilio Carthageniensi 1. Can. 7. Breverenti 1. Can. 24. Trullano Can. 17. Cabilonensi 2. Can. 41. Meldensi Can. 15. & Summi Pontificis Innocentii 1. Ep. 2. Zacharia in Synodo Romana, cap. 11. Clemente II. cap. 1. De Temporibus, Ordinari. in Sexto articulo confirmat Conc. Tridentinum Sess. 14. cap. 2. De Reform. dum a Titulari Episcopo alterius subditum quocumque preterito ordinari vetat, Absque sui proprii Prælati expresso consensu, aut litteris dimissoria. Expressum consensum, vel litteras dimissorias requirit, non absolute dimissoria litteras, quod aliquando contingat, publice ac sollemniter in Ecclesia Episcopi proprii, eo præsentem, sed honoris causa alienum Episcopum ad celebrationem Ordinum invitante, vel propter infirmitatem indigente, aut absente eo quidem, sed præsentibus Officialibus ejus, iisque adjacentibus, examinatis, & testimonium de Ordinatione ferentibus, Ordinationem celebrari, quo unico casu litteris dimissorias opus non est, ut quis ab alterius Civitatis Episcopo ordinari valeat, sed expressus consensus Episcopi sufficit. Idem confirmatur ex Sess. 7. De Reform. cap. 10. & Sess. 23. cap. 10.

REGULA VIII.

Soli Episcopi, non Abbates, neque alii etiam Exempti, aut Collegia, vel Capitula quocumque, etiam Ecclesiarum Cathedralium, Licentia Dimissoria Clericis secularibus concedere possunt, ut ab aliis Ordinibus suscipiant.

Ita sanxit Concilium Trid. Sess. 23. De Reformat. cap. 10. quod Decretum executioni mandari iussit Synodus Burdigalensis anno 1624. Tit. De Ordinibus, cap. 12. Vicarius etiam Generalis Episcopi Dimissorias Litteras concedere non potest, nisi ex speciali Mandato Episcopi, vel ipso Episcopo in remotis agens, ut decretum est cap. Cum nullus, Tit. De Temporibus Ordinationum, in Sexto.

REGULA IX.

Capitulum Sede vacante non nisi elapso anno, a die obitus Episcopi numerando, licentiam ordinandi, aut Dimissoria Litteras concedere potest, tam ex Juris communis dispositione, quam etiam consensu Privilegii, aut Consuetudinis vigore, alicui, qui Beneficium Ecclesiasticum recepit, sine recipiendi occasione arctatus non fuerit.

Sanctio est Concilii Trid. Sess. 7. c. 10. De Reform. quam si Capitulum violaverit, Ecclesiastico subiacet Interdictio: & sic Ordinari, si in Minoribus constituti fuerint, nullo Privilegio Clericali: præsertim in criminalibus gaudent: in Majoribus vero, ab executione Ordinum, ad beneplacitum futuri Prælati sunt ipso jure suspensi. Quam penam Sacra Synodus Sess. 23. c. 10. ad illos, qui eisdem Litteras non a Capitulo, sed ab aliis quibusvis, in Jurisdictione Episcopi, loco Capituli, Sede vacante succedentibus obtinent, mandat extendi. Concedentes autem Dimissorias contra formam Decreti, ab Officio, & Beneficio per annum ipso jure suspensos declarat.

Arctatus porro quis dicitur occasione Beneficii recepti, qui aliquod obtinet Beneficium requirens Ministerium personale, ratione cujus de jure, consuetudine, privilegio, statuto Ecclesiæ, vel fundationis tabulis, Ordines intra annum suscipere teneatur: exempli gratia qui Parochialem Ecclesiam obtinet, arctatus est ad Sacrodotium intra annum suscipiendum, & qui obtinet Canonicatum, arctatus est ad suscipiendum Ordinem illi annexum: idemque judicium est de Beneficis, feu Capellanis requirentibus ex instituto Ministerium personale, seu Ordinis alicujus functiones.

Arctatus vero dicitur occasione Beneficii recipiendi, qui jus habet, seu vocatus est ad aliquod Beneficium vacans, quod requirit certum Ordinem, quo ille caret: vel qui cum sit initiatus prima Tonatura, præsentatus est ad Beneficium quod Majorum Ordinem actu requirit. Sed minime dicitur arctatum occasione Beneficii recipiendi illum, cui aliquid vult resignare Beneficium requirens actu Ordinem,

De Dimissoria Litteris.

quo ille caret, post alios observat Barbosa P. 2. De Officio & Potestate Episcopi, Alleg. 7. §. 11. Nec etiam arctatus censetur occasione Beneficii recipiendi, qui nondum Clericus est, sed, opportunitate data capandi Beneficium, Tonfuram vult suscipere, ut Beneficium capax fiat. Vocatio enim Spiritus Sancti, non cupiditas, & ambitus Beneficii, hominem ad Statum Clericalem perducere, ac promovere debet.

REGULA X.

Littera Dimissoria concedenda non sunt nisi ex iusta causa, & prævio illius examine cui conceduntur: nec generatim ad omnes, sed speciatim, ac scorsim ad singulos Ordines.

Concilium Decretis hæc Regula nititur, in primis Decreto Concilii Tridentini Sess. 23. cap. 3. De Reformatione. Episcopi inquit per semetipso Ordines conferant. Quod si aegritudine fuerint impediti, subditos suos non aliter quam jam probatos, & examinatos, ad alium Episcopum ordinandos dimittant.

Item Concilii Mediolanensis 3. Tit. De his, que pertinent ad Ordinis Sacramentum, ita statuit: Inframa valedunt, aliæ iusta causa impeditis Episcopis, si statas sacras Ordinationes habere non possent, & aliquem propterea Clericum suum ad alium Episcopum mittere vellet, a quo alicui Ecclesiastico Ordini adscribitur, testimonialibus litteris ei datis hæc adscribat, & testata faciat: vite in primis, & morum probitatem, doctrinam, qua idoneus examine habito iudicatus est, Ecclesiasticum Ordinem, quo est proxime initiatus, sum præterea nactus, aut dispensationem, si quam super illis obtinuerit: si vero Majori Ordini adscribendus est, atatem item, & Titulum, sufficienterque censum Beneficii, vel pensionis, vel Patrimonii, quod ille habet. Quicunque Clericus non hujusmodi litteras attulerit, quibus omnia adscripta, testataque sicut, Ordini, cui adscribi vult, ne adscribitur, perinde ac si nullas Episcopi sui dimissoria Litteras impetravit.

Concilii Mediolanensis 4. eodem Tit. Sæpe inquit illud, facileque evenit, ut vel hominis mores mutentur, vel quod de illius vita minus antea notum, atque exploratum erat, id postea aliquo modo pateat, & quod si, ut quem Episcopus, Superiorve aliquando probavit, dignumque existimaverit aliquo etiam sacro Ordine initiari, illum ipsum post inveniat indignum, neque idoneum esse, cui idem, aut major Ordo conferatur. Quare ut erroribus, multipliciter fraudi occurratur, & prælati serventur Decreta ille Tridentini unum, quo vetatur ad Superioris Ordinis gradum illos ascendere, quibus inferiori aliquamdiu Episcopi iudicio versati non sint, quique cum atate, vite etiam merito, doctrinæque majori non præcesserint: alterum quo cavetur, nemini licere ab alio Episcopo primam Tonfuram, aut Ordinem aliquem suscipere, nisi ejus probatus, & mores Ordinarii sui testimonio primum commendatus: Episcopus, aliusve Superior; prout pro sua prudentia, pietatæque expectare consuevit, in primis videat, ne cuiquam, antequam sacre ordinationis tempore proximo inisset, litteras ejusmodi testimoniales, dimissoriaeque pro Ordinibus ab alio Episcopo suscipiendis, sine necessaria causa unquam concedat.

Neque item istdem litteris facultatem det plures Ordines suscipiendi, quam illos ipse tantum, quo uno, eodemque tempore ab eo suscipi voluerit, ac per sacros Canones, Consiliaque licuerit.

Præstat præterea in illis ipsis certum suscipiendi Ordinis, cui quisquam adscribendus est, tempus, mensuram scilicet, vel bimestre, vel longius, ut pro loci distantia, præterea ejusmodi causa opus esse videtur: Quo præstatuto tempore transiit, eas litteras illo nomine a se concessas impetorem nihil suffragari, nihilque roboris habere, istdem litteris declarat: quas etiam Cancellario Episcopali, ab illo, cui concessa sunt, reddi decernat.

Nec vero aliena Diocesis Clerico seculari, neque ulli omnino Regulari, litterarum auctoritate, quas dimissoriae, testimonialesve, hic ab Superiore, aut ille ab Ordinario suo habet, Episcopos Ordinem aliquem vel Minorem, vel Majorem, ac ne primam quidem Tonfuram tempore illarum litterarum præterito conferat. Quod si nullum istdem litteris spatium temporis præscriptum sit, ne item in sacra Ordinatione quemquam promoveat, nisi eas reciter aut scriptas, aut renovatas confirmatasve se afferat, atque ita reciter quidem, ut non amplius duobus, tribusve mensibus ante sacra Ordinationis quam ille proxime initiandus est, tempus, date, confirmatasve sit; si modo aut loci distantia, aut ejus, qui Ordinem suscipiturus est, distantia a suo Episcopo, Superiorve absentia, aliæve id generis causa, cunctiosiores litteras ejusdem Episcopi iudicio admitti, probatur non possent, id ipsum quoque Episcopus in testimonialibus Morum litteris cavet; quas sue etiam Diocesis Clerici, aliæve quicunque de genere afferent.

Litteras autem ejusmodi de Moribus testatum facientes ab aliena Diocesi Clerici, Regularibusve item qui a sua Diocesi, Monasteriove proxime aliquamdiu abfuerint, sibi afferant, exhibere curet, non solum ab eorum Episcopo, Superiorve, sed ab illo etiam, apud quem proxime manserint, ejusve auctoritate scriptas, atque obsequatas. Quod a suis Clericis

De Dimissoria Litteris.

vici præstari jubent, qui in aliena Diocesi aliquo temporis spatio proximo fuerint.

Eadem statuit Conc. Aqueense anno 1585. Tit. De his, que ad Sacramentum Ordinis Administrationem pertinent.

Conc. Narbonense Can. 12. Nullus posthac, qui Diocesi præst, litteris dimissoria in sacra clausulam illam negligentia potius quam maneri recte administrati testem, videlicet, Conscientiam nostram exonerantes: sed per litteras suas referret eos idoneos, & qui præstantur dignos: quibus hæc inscriberet clausulam: QUEM IDEONUM, & dignum reperimus: aut nulla litteris suis habebitur. Neque ad omnes simul hujusmodi litteras dabuntur, sed ad singulos Ordines separatim: ut qui ad Majores promovere voluerint, de aptitudine, & dignitate, seu idoneitate, & de his, qua ratione suscipiuntur, suscipiendorumque Ordinum in Ecclesia facienda sunt, responderi valeant: nisi qui Ordines capessunt, in sacra Pagina, aut altero Jure Gradum adepti sint: aut in ingenio, liberalibusve scientiis tamquam emeriti, & rudes donati fuerint, qui vulgo in Artibus Magistri appellantur, quos verissimum est idoneos, & dignos esse.

Conc. Mexicanum l. 1. Tit. 4. Littera item dimissoria ad unum tantum Ordinem suscipiendum concedantur, ut quam in munere suscepti Ordinis exequendo diligentiam Ordinatus præstiterit. Episcopi intelligat.

Narbonense anni 1609. c. 21. Littera dimissoria illis tantum conferatur, quos prævio examine, & diligenti facta inquisitione de iporum vita, & moribus idoneos, & probata vita referunt. In litteris dimissorialibus non inferatur clausula illa: CONSCIENTIAM nostram exonerantes, vel tamen onerantes: cum nullas remitti debeat, quod ejus Ordinis ad quem sumendum remittitur, capax, & idoneus fuerit iudicatus.

In litteris dimissorias non detur facultas nisi ad solum ordinem Sacrum suscipiendum intra annum, quo clausula dicta littera nullus sint effectus.

REGULA XI.

Clericum ad se remissum cum litteris commendatis Episcopi proprii, ab illoque examinatum, iterum examinari potest Episcopus ad quem Dimissoria dirigitur, antequam Ordines illi conferat.

Hæc Regula colligitur ex Concilio Trid. Sess. 7. c. 11. De Reform. ubi habentes litteras dimissorias, quibus a quocunque Ordines suscipere possunt, ab Episcopo ordinatum examinandos inquit: Facultates inquit de promovendo a quocunque, non suffragentur, nisi habentibus legitimam causam, ob quam a propriis Episcopis ordinari non possint, in litteris exprimentur: & tunc non ordinentur nisi ab Episcopo in sua Diocesi residente, aut pro eo Pontificalia exerente, & diligenti prævio examine. Quamvis enim ista intelligi possint de his, qui Rescripta Pontificia obtinuerunt, ut Ordines a quocunque recipere possint, non dubium est tamen quod ad eos etiam potest extendi, qui eisdem a suo Episcopo licentiam habent, præsertim cum id in Italia, & Gallia obtineat, nec periculum sit illum, ut qui demum examinetur: nam qui dignus est, semper reperietur dignus; & aliquando accidit, ut indignus, sive ob festinationem interrogans, sive ob incuriam, sive felici quodam eventu, quis in eas Questiones rogatus sortuito incidit, quæ solum noverit, cum tamen in reliquis omnibus, vel fere omnibus ignarus sit, pro digno habeatur. Deinde minimum incommodum Ecclesiæ creatur ex ejus rejectione, qui utcumque dignus fuerit: maximum vero in ejus receptione, qui omnino indignus sit. Quamobrem tutius est, si examinetur Ordinandus, non solum a proprio Episcopo, qui litteras dimissorias concecit, sed etiam ab eo, ad quem dirigitur, ut Ordines illi conferat.

REGULA XII.

Ordines Clericis sibi subditis denegare potest Episcopus ob crimen, etiam occultum: maxime si Beneficium Ecclesiasticum non habent, cui Ordo sit annexus.

De Dimissoria Litteris.

Repugnare videtur prima fronte c. Ex tenore, Extra. De Temporibus Ordinationum, quod est Alexandri III. cuius hæc funt verba: Quoniam peccatum ipsum fore occultum dixisti, mandamus quatenus Penitentiam ei condignam imponas, & si uideas in parte Penitentia peccata, Ordine suscipiatur: quo contentus existens, ad superiores amplius non ascendat. Verumtamen quia peccatum occultum est: si promovere voluerit: cum non debeat aliqua ratione prohibere.

Sed Regulam nostram aperte confirmat c. Ad aures, sub eodem Decretalium Titulo, quod est Lucii III. Rescriptum Ad Archiepiscopum Turonensem; Ad aures inquit nostras pervenit, quod Religiosi quidam ad Superiores desiderant Ordines promovendi, sed Prælati eorum desideria contradiant. Tria igitur Questioni respondemus, quod honestus, & tutius est subreptis debitis Præpositis obedientiam impendenda in inferiori Ministerio deservire, quam cum Præpositorum scandalo gradum appetere dignitatem. Nec est in hac Natal. Alex. Theol. Tom. I.

parte subditorum desiderium conservandum: quoniam esse potest, quod Prælati: eorum commissa secreta noverint, & quibus constat eis, quod salva conscientia noverint sublimari: quia non in sublimitate graduum, sed in amplitudine caritatis acquiritur Regnum Dei.

S. Raymundus, lib. 3. Summa, Tit. De atate Ordinationum, & temporibus Ordinationum, §. 17. hæc duo Juris Capita, que prima fronte pugnantia videntur, dupliciter conciliari posse ait; primo, ut Caput Ex tenore, de clerico seculari, Cap. Ad aures, de Regulari interligatur. Rationem diversitatis avertit, quod Regularis sunt fortius adstricti suis Prælati quam seculariter. Secundam conciliationem viam aperit, ut prior Decretalis intelligatur de Clerico Beneficium Ecclesiasticum habente, cui fit Ordo annexus; altera de Clerico nullum hujusmodi Beneficium habente. Si habet Clericus sui potendi Ordinem, forte ratione Beneficii, cui est Ordo annexus, non potest Episcopus eum prohibere, quomodo vellet illam commississe peccatum occultum; & ita potest intelligi illa, Ex tenore. Si vero non habet jus potendi, non tenetur eum Episcopus ordinare: & ita intelligatur illam, Ad aures.

Idem docet Barbosa, p. 2. De Officio, & Potestate Episcopi, Allegatione 4. §. 66. Illud inquit notare oportet, denegare Ordines, aut Dimissorias non posse Episcopus ei, qui obtinet Beneficium, vel est in Dignitate Ecclesiastica constitutus, ut probat cap. Ex tenore, & ibi Glossa, De tempore Ordinationum, nisi defuit in eo debita qualitates, aut aliquid habeat canonicum impedimentum. Aliis vero non tenetur Ordines conferre Episcopus, Cap. Ad aures, eodem titulo; maxime stante dispositione Concilii Tridentini Sessioe 1. De Reform. Cap. 2. ibi, Nisi illis quos Episcopus iudicaverit assumendos: Quia verba cum denotent boni viri arbitrium, hoc est, voluntatem rationi submissam... ideo si Episcopi legitime non interponat arbitrium, Deum solommodo iudicem habebit... ac proinde non dabitur Appellatio, &c.

Fagnanus, in 2. Parte Lib. 1. Decretalium, in Cap. Ex tenore, illud de Clerico seculari interpretatur, Caput vero, Ad aures, de Regulari: eamque Glossa, Innocentii IV. Hostiensis, & aliorum explicationem a Sacra Congregatione Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum probatam restatur: verum Decretale Ex tenore, hac in parte correctam fuisse ait ex Jure novissimo Concilio Tridentini in cap. 1. sess. 14. ubi ut Episcopi liberius exequi possint suam Manum, quod est vitia subditorum redargere, statuitur, ut ei, cui ascensus ad Sacros Ordines a suo Prælato ex quacunque causa etiam ob occultum crimen, quo modolibet extrajudicialiter fuerit interdictus, aut qui a suis Ordinibus, seu gradibus, vel Dignitatibus Ecclesiasticis suspensus; nulla coacta ipsius Prælati voluntate concessa licentia de se promovendi faciendo, aut ad priores Ordines, gradus, & Dignitates, sive honores restituito suffragetur.

Unde inquit Fagnanus) ex Senentio 5. Congregationis Concilii ex Decreto corrigitur dispositio Textus nostri in ea parte, in qua determinat criminis occultum esse tantummodo commendandum, sed non prohibendum ascendere ad superiores Ordines: & dispositio Capituli proximi, quod de Regularibus loquitur, extendatur etiam ad Clericos seculares, ne præterea ampliat in eo, quia Episcopus non solum potest ab crimine occultum prohibere ascensum ad Ordines, sed etiam non suscipere ad Ordinibus, Gradibus, & Dignitatibus jam susceptis, quod nec Episcopo, nec Prælati Regularibus ante Concilium licebat. Et illis igitur, qui Beneficium obtinent, quibus annexus est Ordo, Episcopus ob occultum crimen denegare potest collationem Ordinum, censet Fagnanus: quod si Prælati hac auctoritate forte aduertant, subditos ad Sedem Apostolicam posse conferre, se undum Cap. Ex litteris, Extra. De integritate Rescriptorum. Ideoque cum olim de hoc ipso dubitatum esset quoad Episcopos: Sacra Congregatio re ad Gregorium XIII. delata, eisdem Dispositionem, qua postea perpetuo obtrinit in Data, videlicet: Quotiescumque Ordinatus recussaverit quemquam ordinare, committendum esse Metropolitanis, vel viciniori Episcopo, ut ab eodem Ordinario prius requiratur, cur recussaverit; quo causam legitimam non allegaverit, licet illi eundem recusatum ordinare.

ARTICULUS PRIMUS.

De Ordinationum effectibus.

PROPOSITIO UNICA.

Duplex est Sacramentalium Ordinationum effectus, scilicet Gratia sanctificans, & Character.

Duplicem hunc effectum sacris Ordinationibus tribuendum, Catholicæ Fidei dogma est, ut declarat sacra Synodus Trid. sess. 23. Can. 4. Si quis dixerit, per sacram Ordinationem non dari Spiritum Sanctum, ac proinde frustra Episcopos dicere, Accipite Spiritum Sanctum, aut per eam non imprimi Characterem, vel eum, qui Sacrosdamal fuit, laicum rursus fieri posse, Anathema sit.

S. I. De primo Ordinationis effectu, scilicet Gratia.

Ordinationis effectus.

Quod primum spectat, gratiam sanctificantem, non quidem primam, sed gratiam incrementum in Sacris Ordinationibus dari, colligitur ex Apostolo 1. ad Tim. 4. Noli (inquit) negligere gratiam, qua est in te, qua data est tibi per prophetiam, cum impositione manuum Presbyterii. Et 2. ad Timotheum 1. Admonete, ut resuscites gratiam Dei, qua est in te per impositionem manuum mearum, & Idei, (ut Theodoretus commentatur) Hortor te, ut excites gratiam spiritus, quam per meam Ordinationem accepisti. Et mox Gratiam spiritus interpretatur, quae pericula pro pietate non dimittis, & Deum cum fervore amamus. Et ante Theodoretum S. Jo. Chrysost. Hom. 1. Hoc est (inquit) gratiam, quam accepisti ad Ecclesiae institutionem, & ad omne Religionis obsequium: quippe hanc vel excites, vel extinguere in nobis est; Quod ad gratiam sanctificantem praecipue pertinet; unde innumeris locis caritatis vocat. Adde quod Anastasius II. Pontifex Maximus scribens ad Anastasium Imperatorem, Per iniquam traditionem Sacramenti gratiam firmam permanere declarat, de Ordinatione Sacra simul, & de Baptismo loquens. Et Auctor Libri De Dignitate Sacrorum, inter Opera S. Ambrosii c. 5. Homo (inquit) imponitur manum, Deus largitur gratiam. Hinc Eugenius IV. in Decreto: Effectus (inquit) est augmentum gratiae, ut quis fit idoneus Minister. Et rursus Concilium Tridentinum, Sess. 23. cap. 3. Scriptura testimonio, Apostolica Traditione, & Patrum unanimi consensu perspicuum est, per Sacram Ordinationem, qua verbis, & signis exterioribus perficitur, gratiam conferri.

Id confirmat S. Thomas in 4. Sententiarum, dist. 24. q. 1. a. 2. Quæstione 1. Dei peccata sunt opera (inquit) & ideo cuiusque datur potentia aliqua divinitus, dantur ea, per quae excusatio illius potentia potest congrue fieri. Sicut autem gratia gratum faciens est necessaria ad hoc, quod homo digne recipiat Sacramenta; ita etiam ad hoc, quod homo digne dispense: & ideo sicut in Baptismo, per quem fit homo susceptivus aliorum Sacramentorum, datur gratia gratum faciens: ita in Sacramenti Ordine, per quod homo ordinatur ad aliorum Sacramentorum dispensationem.

Et in Responsione ad tertium: Ad idoneum (inquit) executionem Ordinum non sufficit bonitas quantumcumque, sed requiritur bonitas excellens: ut sicut illi qui Ordinem suscipiunt, super plerumque constituentur gradu Ordinis ita & superiores sint merito sanctitatis; & ideo praerogative gratia, qua sufficit ad hoc, quod digne enumerarentur in libro Christi: sed conferuntur in ipsa susceptione Ordinis amplius gratia donum, per quod ad maiora reddantur idonei.

S. II. De altero Ordinationis effectu, scilicet Characterem.

Quod ad alterum effectum attinet, scilicet characterem, hunc in Ordine imprimi fides docet, spirituale scilicet potestatem, quae ad Sanctissimum Eucharisticum Sacramentum refertur, in Sacerdote quidem plenam, & perfectam, ut qui Christi Jesu Domini nostri Corpus, & Sanguinem unum potest conficere; in aliis vero inferiorum Ordinum Ministris in minore, quo quisque Ministerio suo magis, minusve ad Altaris Sacramenta accedit. Hæc autem potestas character spiritualis dicitur; quo qui Sacris initiati sunt, inferiori quadam nota animæ impressa ab aliis Fidelibus discernantur, ac divino cultui mancipentur. Quæ potestas, ac nota cum perpetua sit, semperque maneat, Ordinationem iterare non licet, quamvis ab Hæreticis, Schismaticis, Excommunicatis, excommunicatis sive degradatis Episcopis collatam, ut probat perpetuus Ecclesie consensus. Hinc S. Aug. Lib. 1. De Baptismo contra Donatistas, cap. 1. ait: Sacramentum Baptismi est, quod habet qui baptizatur: & Sacramentum dandi Baptismi est, quod habet, qui ordinatur. Sicut autem baptizatus, si ab unitate recesserit, Sacramentum Baptismi non amittit; sicut etiam Ordinatus, si ab unitate recesserit, Sacramentum dandi Baptismi non amittit. Nulli enim Sacramento injuria facienda est: si inficitur a malis, utrumque dissolvit; si permanet in malis, utrumque permanet. Sicut ergo acceptatur Baptismus, quem non potuit amittere, qui ab unitate discesserit, sic acceptandus est Baptismus quem dedit ille, qui Sacramentum dandi, cum discederet, non amiserat. Nam sicut redeuntur, qui prius quam recederent baptizati sunt, non rebaptizantur: ita redeuntur, qui prius quam recederent ordinati sunt, non rebaptizantur, sed aut administrant, quod administrant, si hoc Ecclesia utilitati postulat; aut si non administrant, Sacramentum Ordinationis sua tamen gerunt: & ideo eis manus iter iter non imponitur.

Idem confirmat Lib. 3. Contra Epistolam Parmeniani, c. 23. Nulla (inquit) ostenditur causa, cur ille, qui ipsum Baptismus amittere non potest, sui dandi possit amittere. Utrumque enim Sacramentum est: & quædam consecrationis utrumque homini datur: illud cum baptizatur, istud cum ordinatur: ideoque in Catholica utrumque non licet iterari. Quamvis igitur propter immania quædam scelera Ministris Altaris, & Ecclesie auctori possint honor, dignitas,

Quo sentit Pontifice & Concilio.

& locus Ordinis conveniens; ut non alio loco deinceps habeatur quam Lici (quod fit excommunicatione, sive degradatione) ipsa tamen consecratio, & quæ consecratione collata est, potestas Ordinis, amitti non potest. Cum itaque Ordinationes ab Hæreticis, Schismaticis, Simoniacis, Excommunicatis factas, juxta formam Ecclesie, Pontificis, & Concilii irritas pronuntiant, intelligendum est, eas esse irritas, non quod substantiam Ordinis, quasi sint invalidæ, ac proinde iterari debeant: sed quod Ordinis executionem, quæ fit Ordinis non licet Ordinis sui functiones exercere. Tametsi vero dicantur nihil recipere, quia nec Ordinis honorem, sive administrationem recipiunt, nec Privilegiis Ordini adnexa, immo nec Spiritum Sanctum, gratiamque sanctificantem, si ab hujusmodi hominibus scientes ordinentur, qui peccatis eorum communicant: spirituales tamen potestatem, seu Characterem recipiunt, qui in eis perpetuo manet: Omnis enim potestas, quæ datur cum aliqua consecratione, nullo casu contingente tolli potest, sicut nec ipsa consecratio iniquitatem alterat, vel Christum semel consecratum perperam sacramentum. Unde cum Episcopalis potestas cum quadam consecratione datur, oportet, quod perpetuo maneat, quantumcumque aliquis peccet, vel ab Ecclesia praecludatur: (inquit S. Th. in 4. Sentent. dist. 23. q. 1. art. 2.) Hinc Synodus Toletana 8. Can. 7. Nequaquam (inquit) aliquando poterit profanari, quod divina Justitia, simulque Apostolica Traditione auctoritate sacrum noscitur existisse. Verum sicut sacrum Chrisma collatum, & Altaris honor nullatenus, ita quoque sanctorum ædificiorum, quod his comparabatur, & scilicet, qualibet fuerit occasione perceptum, manebit in omnibus inconvulsam. Quosdam Episcopos ad Ecclesiam præcisi potestatem alios ordinandi; & Ordinationes ab ipsis factæ sunt valide, quamvis licite non sint. Vera Sacramenta conferuntur (inquit ibid. S. Th.) sed cum eis gratiam non dant; non propter insufficientiam Sacramentorum, sed propter peccata recipientium ab eis Sacramenta contra prohibitionem Ecclesie.

Et in Responsione ad tertium: Illi (inquit) qui ab Hæreticis promoverunt, quamvis accipiant Ordinem, non tamen recipiunt executionem, ut licite possint in suis Ordinibus ministrare.

Atque ita explicandus est Canon, Daibertum, causa 1. q. 7. quod Urbani II. Rescriptum est ad Petrum Pistoriensem Episcopum, & Rufinum Abbatem Vallis Umbrosæ. Daibertum enim a Nezeloso Simonico, tametsi non Simoniacus, Diaconum ordinatum, Ex integro Diaconum constituit quoad honorem, locum, & executionem Ordinis, ex quibus nihil habuit Simoniacus ille Episcopum, nihil dandi potestatem: non vero quoad substantiam Ordinis, & characterem spirituales. Suam ipse mentem Urbanus II. explicat in Epistola ad Lucium Præpositum S. Juvencii apud Ticinum: Ceterum (inquit) Schismaticorum, & Hæreticorum Sacramenta, quoniam extra Ecclesiam sunt, juxta SS. Patrum Traditiones, scilicet Pelagii, Gregorii, Cypriani, Augustini, Hieronymi, formam quidem Sacramentorum, non autem virtutis effectum habere profitemur, nisi cum ipsi vel eorum Sacramentis imbuti, per manus impositionem ad Catholicam redierint unitatem.

Ita explicandus est & Innoc. 7. epist. 18. c. 3. cum ait, in Artanis, aliique hujusmodi peccatis Solum Baptisma ratum esse, nec Spiritum Sanctum eos habere ex illo Baptismate; Nec dare ejusdem plenitudinem potestatis, quæ maxime in Ordinationibus operatur, quam per impietatis sua perditionem perdidit. Sentus enim illius est, Solum Baptisma in Hæreticis illis, cum ad Fidem Catholicam convertuntur, esse ratum quoad honorem, gradum, & privilegium, quia illis tribuitur locus inter Fideles, & ad Communionem admittuntur ut Fideles Laici, nec detrahuntur in Ordinem Catholico: non autem solum Baptisma ratum esse quoad substantiam Sacramenti, & spirituales characterem: nam & sic rite sunt Ordinationes factæ: quamvis Spiritus Sancti, sive gratiæ sanctificantis plenitudinem dare non possint Hæreticis in Ordinatione ipsis, qui ipsorum communionem maculant; sicut nec Spiritum Sanctum ex Baptismate in Hæresim susceptores acceperunt. Sed rite non sunt eorum Ordinationes quoad honorem, locum, Privilegia, & functiones Sacerdotii, seu Ministerii: quia eorum Clerici ad Laicam Communionem dumtaxat suscipiuntur. Quis (inquit) eorum Laicos convocet ad Dominum sub imagine Penitentia, ac Sancti Spiritus sanctificatione per manus impositionem suscipiunt, non videtur Clericis eorum cum Sacerdotibus, aut Ministerii cuiusvis sui debere dignitate. Hinc epist. 22. c. 3. Nostra vero lex est Ecclesia (inquit) venientibus ab Hæreticis, qui tamen illi baptizati sunt, per manus impositionem Laicam tantum tribuere Communionem, nec ex his aliquem in Clericatum honorem, vel exiguum subrogare. Eos vero, qui ab Hæreticis scientes volentes ordinati sunt, atque ita perdidit illorum participes sunt effecti, locum, honorem, privilegia, & ministerium, sive executionem Ordinum non recipere docet, ut nec gratiam sanctificantem, sed inanimem dumtaxat characterem, suspensamque potestatem, Cuius nos (inquit) dicamus ab Hæreticis Ordinator vulneratum per illum manum.

Ordinationes Hæreticorum, Schismaticorum, & Excommunicatorum irritas pronuntiant?

Ordinatio non effectus.

Ordinationis effectus.

Ordinationis effectus.

REGULA III.

Subdiaconi, Diaconi, Presbyteri, Quatuor dumtaxat Jejuniorum Temporibus, tum Sabbato ante Dominicam Paschalis, itaque Sabbato Sancto Pasche possunt ordinari: non autem extra hæc tempora generalis Ordinationes fieri possunt.

Ita statuunt Gelasius 1. Epist. ad Episcopos per Lucaniam, & Brucios confluitus, c. 13. Greg. II. Epist. 3. ad Clerum, & Populum Turingie, Synodus Romana sub Zacharia Summo Pontifice, can. 11. Concilium Lemovicense sub Benedicto IX. Actione 2. Urbanus II. in Concilio Claramontano Ag. 8. Conc. Cablonense. can. 23. & Alexander III. in Responso ad Hesfordiensem Episcopum, cap. De eo autem, Extra, De Temporibus Ordinationum, Conc. Trid. sess. 23. De Reform. c. 8. Rothomagensis sub Carolus Borbonio Archiepiscopo, & alia Concilia Gallica.

In eo porro, qui extra statuta veteris Ordines susceperunt, Suspensionem ab Ordinis executione decernunt Alexander III. cap. De eo, Extra, De Temporibus Ordinationum, Urbanus III. cap. Cum quidam, eodem Tit. Greg. IX. cap. Consultationi, eodem Tit. Pius II. Constitutione, quæ incipit, Cum ex sacrorum, Suspensionem ipso facto incurrit declarat ab iis, qui extra tempora a Jure facta ad aliquid ex sacris Ordinibus se fecerint promovendi, quod Julius III. Clemens VIII. Paulus V. confirmantur. Aquefense Conc. Pii II. Constitutionem recipit. Opinatur Hallerius Pontificis istas Constitutiones in Gallie nostræ saltem maxima parte non esse receptas; ideoque cum, qui extra tempora a Jure statuta ordinati fuerint, non esse ipso facto suspensum, sed ab Ordinario suo, vel alio superiore in penam commissi criminis esse suspendendum: pro Concilio Trid. quod Legem istam Ecclesiasticam innovavit, ut Ordinationes Sacra statuta a Jure temporibus fuerint, nullam penam expresse adhibuit in eos, qui fecerint, sed recepto Jure apud eamque regionem rem distendam relinquendo. Ut ut est, qui talem Suspensionem incurrit, ab eis per Episcopos possunt absolvi, si delictum sit occultum, ut colligitur ex Conc. Trid. sess. 24. c. 6. De Reformatione.

REGULA IV.

Summus Pontifex extra Tempora a Jure statuta Sacros Ordines conferre potest: possunt & Episcopi, quibus id Romanus Pontifex permisit.

In iis enim, quæ sunt Ecclesiastici Juris, Summum Pontificem posse dispensare, certum est. Id confirmatur ex cap. Sublimis, Extra, De Temporibus Ordinationum, & cap. De eo, eodem Titulo.

REGULA V.

Quatuor Minores Ordines simul cum Subdiaconatu conferre, vel suscipere non licet, si Jus spectetur, licet secundum consuetudinem.

Prima pars constat ex c. Cum Hilator, Extra, De eo, qui sacros Ordines suscipit. Pars altera nititur auctoritate S. Antonini 3. p. tit. 14. c. 16. §. 16. Nec isti consuetudini derogavit Conc. Trid.

REGULA VI.

Duos Ordines Sacros simul eodem die suscipere, aut conferre non licet.

Hanc Regulam Decretis suis firmanunt Innoc. III. cap. Literas, Extra, De Temporibus Ordinationum, & Honorius III. c. Dilectus, eodem Tit. Suspensionem autem, & potestatem conferentem eodem die duos ordines Sacros, Suspensionem multat. Eandem legem confirmat Tridentina Synodus, sess. 23. c. 13. De Reformatione: Duo Sacri Ordines (inquit) non eodem die, etiam Regularibus, conferantur, Privilegiis, ac indultis quibusvis concessis non obstantibus quibuscumque.

REGULA VII.

Episcopi Consecratio Dominico die, aut Festivo, quæ a Populo solemniter celebratur, peragi potest.

Dominicum diem Episcopi consecrationi præscribit S. Leo Ep. 11. alias 81. ad Dischorum Alexandrinum Episcopum, c. 2. & Ep. 10. alias 89. ad Episcopos Provincie Viennensis, cap. 3. Conc. Toletanum 4. can. 18. & Cæsaraugustanum can. 1. Vetus Ordo Romanus dies solum Dominicum, & Apostolorum Natalis consecratos, Episcoporum Ordinationem destinavit. Pontificale vero Romanum legitimum diem consecrationis, vel Dominicum, vel Natalitium Apostolorum, vel etiam Festivum definit. Dominicum autem dies præferunt Episcoporum Consecrationi definitum, quia & ea die plenitudo spiritus Sancti in Apostolos effusa est; & ut fit cum Christo resurrexisset, & in novitate vite ambulare admonentur. Additi sunt postea Domi.

... Argue ubi penitentia remedium necessarium est, illic Ordinationis honorem locum habere non posse decernimus. ... Eum, qui honorem amittit, honorem dare non posse. ... Certe, qui quod non habuit, dare non potuit, damnationem utique quam habuit, per gratiam manus impositionem dedit: & qui participet effectus est damnato, quomodo debeat honorem accipere, invenire non potest. Ordinatione tamen eorum quos substantiam validas esse sentit Innoc. I. siquidem cum iis, quos Bonifacius ordinaverit, dispensatum olim fuisse agnoscit Anysti Theslonicensis Episcopi, & Synodi Capaneæ judicio, ut in Ordinum ab illo susceptorum gradibus, honoribus, ac ministeriis, sive functionibus reciperentur: itemque cum Novatianis dispensatum esse in Synodo Nicæna, can. 8. ut acceptis manus impositione in Clero permanerent. Quæ etiam indulgentia fere Donatistas usam Ecclesiam, ut scilicet in suis Ordinibus suscipiantur, etiam extra Ecclesiam ordinati essent, testatur non femel S. Aug. Eadem Responsione diluuntur Objectiones perit solite ex oblatæ Synodi Oremenicæ Decretis contra Ordinationes Paganis & ex Decretis Synodi Suseffionensis contra Ordinationes Ebbonis Remensis Archiepiscopi: neque enim a Paganis, neque ab Ebbone ordinatos iterum ordinari Concilia illa sinxerunt. Ordinatos autem a Paganis Presbyteros, sanctiorum manus impositione confirmari, Nicæna Synodus præcepit, sicque Dignitatis Ecclesiasticæ, & Ministerii gradum habere; ita tamen ut omnibus Presbyteris ab Alexandro Episcopo Alexandrino ordinatis loco inferioribus essent: sed de manus impositione reconciliatoria intelligendum, quæ in Ecclesiæ Communionem, & Ecclesiasticæ Dignitatis honorem, ac sacras functiones relinquerentur; non de manus impositione consecratoria, quæ iterum ordinarentur. Concilium Toletanum 4. can. 27. pariter intelligendus est de caremonia quadam reconciliatoria. Clericos scilicet, qui antea fuerant depositi, si postea innocentes reperti fuissent, coram Altari indumenta sui Ordinis, & instrumenta recipere ab Episcopis jubet, Episcopos Orarium, Annulum, & Baculum; Presbyteros Orarium, & Planetam; Diaconos Orarium, & Alban; Subdiaconos Patenam, & Calicem; non ut denuo ordinentur, sed ut sui Ordinis executioni restitui videantur: Non potest (inquit) esse quod fuerat, nisi gradus amissos recipiat coram Altari de manu Episcoporum, &c. Quemadmodum enim dicitur ipsi Ecclesiastici Muneris functiones intercedebant, dumque de Dignitatis sui gradu movebantur, insignia ad iis Ecclesiasticæ Dignitatis ablata fuerant, non sublata Characteris indelebili potestate, ita congruum erit, ut dum pristino recederent honori, eadem fuz Dignitatis ornamenta recuperarent, non ad Ordinationis iterationem, sed ad Dignitatis recuperationem, & reddita ad functiones antea veritas obeundis auctoritatis, liberæque facultatis significationem, ut explicat Gulbertus Carotenensis Episcopus Epist. 24. ad Leuthericum Senonensem Archiepiscopum.

ARTICULUS V.

De Temporibus Ordinationum, Ætate, & Qualitatibus Ordinandorum.

REGULA PRIMA.

Clericatus, seu prima tonsura, quocumque die, & hora conferri potest.

Id constat ex Pontificali Romano, ex Concilio Bituricensi anni 1584. c. 3. De Ordine, & ex Ecclesiæ Iuris.

REGULA II.

Minores Ordines singulis diebus Dominicis, & Festis duplicibus, matutino tamen tempore, conferri possunt.

Hæc Regula nititur eisdem Libri Pontificalis auctoritate, & Alexandri III. Decretali, c. De eo, Extra, De temporibus Ordinationum, cuius hæc sunt verba: De eo autem, quod quaesivisti, An liceat extra Jejunia Quatuor Temporum aliquis in Officiis, Lecturis, Exorcismis, vel Acolythiis, aut etiam Subdiaconis promovere, taliter respondemus: Quod licetum est Episcopis, Dominicis, & aliis festis diebus unum, aut duas ad Minores Ordines promoveri. Autem plures; quam duos ordinare possit Episcopus Dominico, seu Festo duplici, dubium est. Glossæ plurimum Ordinationem non prohiberi significat, dummodo non videatur esse generalis Ordinationis; idemque censet S. Antonianus, Innoc. IV. Sylvester, Tabiana, & alii. Non licere plures quam duobus Minores Ordines iis diebus conferre, aut certe tertius esse, non plures conferantur, censent Hostiensis, Angelus De Claustro, & alii, quod Alexandri III. verba id minime permittente videatur; & ite re dubia melius sit verbis Eademi servare, ut ait Ulpianus.

REGULA III.

Episcopi Consecratio Dominico die, aut Festivo, quæ a Populo solemniter celebratur, peragi potest.

Dominicum diem Episcopi consecrationi præscribit S. Leo Ep. 11. alias 81. ad Dischorum Alexandrinum Episcopum, c. 2. & Ep. 10. alias 89. ad Episcopos Provincie Viennensis, cap. 3. Conc. Toletanum 4. can. 18. & Cæsaraugustanum can. 1. Vetus Ordo Romanus dies solum Dominicum, & Apostolorum Natalis consecratos, Episcoporum Ordinationem destinavit. Pontificale vero Romanum legitimum diem consecrationis, vel Dominicum, vel Natalitium Apostolorum, vel etiam Festivum definit. Dominicum autem dies præferunt Episcoporum Consecrationi definitum, quia & ea die plenitudo spiritus Sancti in Apostolos effusa est; & ut fit cum Christo resurrexisset, & in novitate vite ambulare admonentur. Additi sunt postea Domi.

... Argue ubi penitentia remedium necessarium est, illic Ordinationis honorem locum habere non posse decernimus. ... Eum, qui honorem amittit, honorem dare non posse. ... Certe, qui quod non habuit, dare non potuit, damnationem utique quam habuit, per gratiam manus impositionem dedit: & qui participet effectus est damnato, quomodo debeat honorem accipere, invenire non potest. Ordinatione tamen eorum quos substantiam validas esse sentit Innoc. I. siquidem cum iis, quos Bonifacius ordinaverit, dispensatum olim fuisse agnoscit Anysti Theslonicensis Episcopi, & Synodi Capaneæ judicio, ut in Ordinum ab illo susceptorum gradibus, honoribus, ac ministeriis, sive functionibus reciperentur: itemque cum Novatianis dispensatum esse in Synodo Nicæna, can. 8. ut acceptis manus impositione in Clero permanerent. Quæ etiam indulgentia fere Donatistas usam Ecclesiam, ut scilicet in suis Ordinibus suscipiantur, etiam extra Ecclesiam ordinati essent, testatur non femel S. Aug. Eadem Responsione diluuntur Objectiones perit solite ex oblatæ Synodi Oremenicæ Decretis contra Ordinationes Paganis & ex Decretis Synodi Suseffionensis contra Ordinationes Ebbonis Remensis Archiepiscopi: neque enim a Paganis, neque ab Ebbone ordinatos iterum ordinari Concilia illa sinxerunt. Ordinatos autem a Paganis Presbyteros, sanctiorum manus impositione confirmari, Nicæna Synodus præcepit, sicque Dignitatis Ecclesiasticæ, & Ministerii gradum habere; ita tamen ut omnibus Presbyteris ab Alexandro Episcopo Alexandrino ordinatis loco inferioribus essent: sed de manus impositione reconciliatoria intelligendum, quæ in Ecclesiæ Communionem, & Ecclesiasticæ Dignitatis honorem, ac sacras functiones relinquerentur; non de manus impositione consecratoria, quæ iterum ordinarentur. Concilium Toletanum 4. can. 27. pariter intelligendus est de caremonia quadam reconciliatoria. Clericos scilicet, qui antea fuerant depositi, si postea innocentes reperti fuissent, coram Altari indumenta sui Ordinis, & instrumenta recipere ab Episcopis jubet, Episcopos Orarium, Annulum, & Baculum; Presbyteros Orarium, & Planetam; Diaconos Orarium, & Alban; Subdiaconos Patenam, & Calicem; non ut denuo ordinentur, sed ut sui Ordinis executioni restitui videantur: Non potest (inquit) esse quod fuerat, nisi gradus amissos recipiat coram Altari de manu Episcoporum, &c. Quemadmodum enim dicitur ipsi Ecclesiastici Muneris functiones intercedebant, dumque de Dignitatis sui gradu movebantur, insignia ad iis Ecclesiasticæ Dignitatis ablata fuerant, non sublata Characteris indelebili potestate, ita congruum erit, ut dum pristino recederent honori, eadem fuz Dignitatis ornamenta recuperarent, non ad Ordinationis iterationem, sed ad Dignitatis recuperationem, & reddita ad functiones antea veritas obeundis auctoritatis, liberæque facultatis significationem, ut explicat Gulbertus Carotenensis Episcopus Epist. 24. ad Leuthericum Senonensem Archiepiscopum.

Id constat ex Pontificali Romano, ex Concilio Bituricensi anni 1584. c. 3. De Ordine, & ex Ecclesiæ Iuris.

REGULA II.

Minores Ordines singulis diebus Dominicis, & Festis duplicibus, matutino tamen tempore, conferri possunt.

Hæc Regula nititur eisdem Libri Pontificalis auctoritate, & Alexandri III. Decretali, c. De eo, Extra, De temporibus Ordinationum, cuius hæc sunt verba: De eo autem, quod quaesivisti, An liceat extra Jejunia Quatuor Temporum aliquis in Officiis, Lecturis, Exorcismis, vel Acolythiis, aut etiam Subdiaconis promovere, taliter respondemus: Quod licetum est Episcopis, Dominicis, & aliis festis diebus unum, aut duas ad Minores Ordines promoveri. Autem plures; quam duos ordinare possit Episcopus Dominico, seu Festo duplici, dubium est. Glossæ plurimum Ordinationem non prohiberi significat, dummodo non videatur esse generalis Ordinationis; idemque censet S. Antonianus, Innoc. IV. Sylvester, Tabiana, & alii. Non licere plures quam duobus Minores Ordines iis diebus conferre, aut certe tertius esse, non plures conferantur, censent Hostiensis, Angelus De Claustro, & alii, quod Alexandri III. verba id minime permittente videatur; & ite re dubia melius sit verbis Eademi servare, ut ait Ulpianus.

Episcopi Consecratio Dominico die, aut Festivo, quæ a Populo solemniter celebratur, peragi potest.

Dominicum diem Episcopi consecrationi præscribit S. Leo Ep. 11. alias 81. ad Dischorum Alexandrinum Episcopum, c. 2. & Ep. 10. alias 89. ad Episcopos Provincie Viennensis, cap. 3. Conc. Toletanum 4. can. 18. & Cæsaraugustanum can. 1. Vetus Ordo Romanus dies solum Dominicum, & Apostolorum Natalis consecratos, Episcoporum Ordinationem destinavit. Pontificale vero Romanum legitimum diem consecrationis, vel Dominicum, vel Natalitium Apostolorum, vel etiam Festivum definit. Dominicum autem dies præferunt Episcoporum Consecrationi definitum, quia & ea die plenitudo spiritus Sancti in Apostolos effusa est; & ut fit cum Christo resurrexisset, & in novitate vite ambulare admonentur. Additi sunt postea Domi.

... Argue ubi penitentia remedium necessarium est, illic Ordinationis honorem locum habere non posse decernimus. ... Eum, qui honorem amittit, honorem dare non posse. ... Certe, qui quod non habuit, dare non potuit, damnationem utique quam habuit, per gratiam manus impositionem dedit: & qui participet effectus est damnato, quomodo debeat honorem accipere, invenire non potest. Ordinatione tamen eorum quos substantiam validas esse sentit Innoc. I. siquidem cum iis, quos Bonifacius ordinaverit, dispensatum olim fuisse agnoscit Anysti Theslonicensis Episcopi, & Synodi Capaneæ judicio, ut in Ordinum ab illo susceptorum gradibus, honoribus, ac ministeriis, sive functionibus reciperentur: itemque cum Novatianis dispensatum esse in Synodo Nicæna, can. 8. ut acceptis manus impositione in Clero permanerent. Quæ etiam indulgentia fere Donatistas usam Ecclesiam, ut scilicet in suis Ordinibus suscipiantur, etiam extra Ecclesiam ordinati essent, testatur non femel S. Aug. Eadem Responsione diluuntur Objectiones perit solite ex oblatæ Synodi Oremenicæ Decretis contra Ordinationes Paganis & ex Decretis Synodi Suseffionensis contra Ordinationes Ebbonis Remensis Archiepiscopi: neque enim a Paganis, neque ab Ebbone ordinatos iterum ordinari Concilia illa sinxerunt. Ordinatos autem a Paganis Presbyteros, sanctiorum manus impositione confirmari, Nicæna Synodus præcepit, sicque Dignitatis Ecclesiasticæ, & Ministerii gradum habere; ita tamen ut omnibus Presbyteris ab Alexandro Episcopo Alexandrino ordinatis loco inferioribus essent: sed de manus impositione reconciliatoria intelligendum, quæ in Ecclesiæ Communionem, & Ecclesiasticæ Dignitatis honorem, ac sacras functiones relinquerentur; non de manus impositione consecratoria, quæ iterum ordinarentur. Concilium Toletanum 4. can. 27. pariter intelligendus est de caremonia quadam reconciliatoria. Clericos scilicet, qui antea fuerant depositi, si postea innocentes reperti fuissent, coram Altari indumenta sui Ordinis, & instrumenta recipere ab Episcopis jubet, Episcopos Orarium, Annulum, & Baculum; Presbyteros Orarium, & Planetam; Diaconos Orarium, & Alban; Subdiaconos Patenam, & Calicem; non ut denuo ordinentur, sed ut sui Ordinis executioni restitui videantur: Non potest (inquit) esse quod fuerat, nisi gradus amissos recipiat coram Altari de manu Episcoporum, &c. Quemadmodum enim dicitur ipsi Ecclesiastici Muneris functiones intercedebant, dumque de Dignitatis sui gradu movebantur, insignia ad iis Ecclesiasticæ Dignitatis ablata fuerant, non sublata Characteris indelebili potestate, ita congruum erit, ut dum pristino recederent honori, eadem fuz Dignitatis ornamenta recuperarent, non ad Ordinationis iterationem, sed ad Dignitatis recuperationem, & reddita ad functiones antea veritas obeundis auctoritatis, liberæque facultatis significationem, ut explicat Gulbertus Carotenensis Episcopus Epist. 24. ad Leuthericum Senonensem Archiepiscopum.

Id constat ex Pontificali Romano, ex Concilio Bituricensi anni 1584. c. 3. De Ordine, & ex Ecclesiæ Iuris.

REGULA II.

Minores Ordines singulis diebus Dominicis, & Festis duplicibus, matutino tamen tempore, conferri possunt.

Hæc Regula nititur eisdem Libri Pontificalis auctoritate, & Alexandri III. Decretali, c. De eo, Extra, De temporibus Ordinationum, cuius hæc sunt verba: De eo autem, quod quaesivisti, An liceat extra Jejunia Quatuor Temporum aliquis in Officiis, Lecturis, Exorcismis, vel Acolythiis, aut etiam Subdiaconis promovere, taliter respondemus: Quod licetum est Episcopis, Dominicis, & aliis festis diebus unum, aut duas ad Minores Ordines promoveri. Autem plures; quam duos ordinare possit Episcopus Dominico, seu Festo duplici, dubium est. Glossæ plurimum Ordinationem non prohiberi significat, dummodo non videatur esse generalis Ordinationis; idemque censet S. Antonianus, Innoc. IV. Sylvester, Tabiana, & alii. Non licere plures quam duobus Minores Ordines iis diebus conferre, aut certe tertius esse, non plures conferantur, censent Hostiensis, Angelus De Claustro, & alii, quod Alexandri III. verba id minime permittente videatur; & ite re dubia melius sit verbis Eademi servare, ut ait Ulpianus.

Episcopi Consecratio Dominico die, aut Festivo, quæ a Populo solemniter celebratur, peragi potest.

Dominicum diem Episcopi consecrationi præscribit S. Leo Ep. 11. alias 81. ad Dischorum Alexandrinum Episcopum, c. 2. & Ep. 10. alias 89. ad Episcopos Provincie Viennensis, cap. 3. Conc. Toletanum 4. can. 18. & Cæsaraugustanum can. 1. Vetus Ordo Romanus dies solum Dominicum, & Apostolorum Natalis consecratos, Episcoporum Ordinationem destinavit. Pontificale vero Romanum legitimum diem consecrationis, vel Dominicum, vel Natalitium Apostolorum, vel etiam Festivum definit. Dominicum autem dies præferunt Episcoporum Consecrationi definitum, quia & ea die plenitudo spiritus Sancti in Apostolos effusa est; & ut fit cum Christo resurrexisset, & in novitate vite ambulare admonentur. Additi sunt postea Domi.

Dominicis diebus dies Natalis Apostolorum, ut significetur, Episcopos Apostolis succedere, & Pro Patribus nati filii, pro Apostolis Episcopi subrogati videantur. Additi item postea reliqui festivi dies, quibus Populi conventus commode fieri posset, quem ad Episcoporum Consecrationem convenire congruum est.

REGULA VIII.

Religiose servanda sunt inter singulos Ordines temporum intervalla, sive Interstitia Legibus Ecclesie prescripta.

Ecclesie vetus, & antiqua Lex est, ut aliqua a sacrepto uno Ordine ad alium temporis intercedere velut necessaria prescribatur, triplici de causa. Primo, ut Ordinandi ea, quae sui sunt Mores, ac Sacra Religio edocant, antequam aliorum docerentur curam suscipiant. Non enim solum Sacrorum doctrinam imbuedus est, qui ad Sacerdotium destinatur, verum etiam praxim sacri Ministerii edocendus, quae nonnisi diuturno usu comparatur. Quae de re legenda

Ordinatio- num tempo- rum, & inter- stitia.

21. alius 148. & S. Gregorius Ep. 112. Libri 7. ad Syriacum, & Augustinensem Episcopum, & Hieronymum, & alios: Necessè est (inquit) ut quamvis inculpati quisque si meritis, ante tamen per distinctos Ordines Ecclesiasticos exerceatur Officiis, videat, quod imitetur; & discat quod doceat; Informetur, quod tenet; ut postea non debeat errare, qui eligitur viam erranti demonstrare. Diu ergo religiosa meditazione poliarur, ut placet, & sic lucerna posita super candelabrum luceat, ut adversa ventorum vis irruens conceptam eruditionis flammam non extinguat, sed augeat. Secundo, haec intervalla praesertim statuta sunt, ut qui ad Sacerdotium sunt perventuri, animum prius Ecclesiasticum assument, Cleri Disciplina imbuantur, & ad Ecclesiasticum Regulam mores componant, quod nonnisi longo usu comparari potest. Ad quam rem illustrandam S. Greg. Ep. mox laudata similitudinem ex rebus inanimatis apposite deducit, ut sicne ligna in sylvis fucifera, in edificationibus compa-cta, citius superposita mole franguntur, nisi eorum viriditate molorum diuturnam mora faveat; sic spirituale Ecclesie aedificium curatur, in quod Laici, qui Laicalem animum non exerunt, composci fuerint. Et sicut Medici quaedam corpori adiutoria recentibus adhuc confessione formata indigent non afferunt, sed maceranda temporis derelinquant: ita nec momentanea Sacerdotis populo utiles futurae sunt, sed tempore opus sit, quo licalia eorum studia conficiantur, ipique in viros alios transformantur. Tertio, Interstitia ista instituta sunt ad probationem Ordinandorum, ut in inferioribus Ordinibus, tamquam in statu discipulatus, ac Novitatus probentur diu, qui ad superiores gradus aspirant, ut non nisi his doctus instructi, ac virtutibus, quae ad sacrum Munus sancte obeundum necessariae sunt, ad Sacerdotium proveantur. Nam (ut ait Hieronimus Pontifex Maximus, Epist. 4.) Longa debet vitam suam probatione monstrare, cui gubernacula committuntur Ecclesie. Et, (ut ait S. Gregorius Epistola mox laudata) Cum scriptum sit, ut prius quis probeatur, & sic ministret, multo ante probandus est, qui populi intercessor assumitur, non sicut causa vanae populi Sacerdotes mali. Id ipsum docet Johannes VIII. Epistola 117. nullos ad Sacerdotium promovendi volens, nisi Quibus Minoribus Officiis sic diu perdurent, & vota eorum pariter, & obsequium comprobentur, ut per tempora a Majoribus instituta, comprobentur prius moribus, & bona vita meritis resurgentiis, ad summum Sacerdotium postmodum veniant.

Quamvis autem varia fuerit in definiendis Interstitiis Ecclesie Disciplina, illa tamen, prout ab Ecclesia prescripta essent, religiose servanda sanxerunt Siricius Pontifex Maximus epist. 1. ad Himerium Tarraconensem Episcopum, c. 9. & referunt can. Quicumque, dist. 77. Innoc. I. ep. 4. ad Felicem Nucernianum Episcopum c. 5. Joannes epist. 1. ad Helgehim c. 2. & referunt can. In singulis, dist. 77. S. Leo epist. 1. alias 87. ad Episcopos Africanos, Gelasius 1. ad Episcopos per Lucaniam, & Brutios & Siciliam constitutos, cap. 3. & referunt can. Si quis, & can. Monachus, dist. 77. Conc. Arelatense 4. can. 1. Aurelianense 3. can. 6. Aurelianense 5. can. 4. Bracarense 1. can. 38. Barcinonense sub Recarado Rege, can. 3. Synodus Octava Generalis, can. 5.

Nunc vero servanda sunt inter singulos Ordines Interstitia, prout a Conc. Tridentino definita sunt. Sic autem de Minoribus Ordinibus sanxit sess. 23. De Reform. cap. 11. Minores Ordines (inquit) istis, qui saltem Latinam linguam intelligant, per tempora Interstitia, nisi aliquid Episcopo ex parte magis videretur, conferantur, ut eo accuratius quantum sit huius disciplina pondus possint edoceri, ac in unoquoque Munere, iuxta prescriptum Episcopi se exercent, itaque in eis, qui adscripti sunt, Ecclesiam nisi forte ex causa studiorum abfint, neque ita de gradu in gradum ascendant, ut in eis cum aetate vita meritum, & doctrina major accrescat: quod & honorum morum exemplum, & assecurum in Ecclesia Ministerium, atque maior erga Presbyteros, & superiores Ordines reverentia, & crebrior quam antea Corporis

Ordinatio- num tempo- rum, & inter- stitia.

Christi Communis maxime comprobabitur: Cumque hinc ad altiores Gradus, & Sacratissima Mystra sit ingressus, & nemo in iustitiam, quem non scientia Mystra Majoribus Ordinibus dignum ostendat. Hi vero nonnisi post annum a susceptis inferioribus Gradibus minorum Ordinum, ad Sacros Ordines promoventur, nisi necessitas, aut Ecclesie utilitas, Iudicio Episcopi, aliud exposcat.

Et cap. 13. Promoti ad Sacrum Subdiaconatus Ordinem, si per annum saltem in eo non sint versati, ad altiorum Gradum, nisi aliquid Episcopo videretur, ascendere non permittantur. Cap. tandem 14. de Presbyteratu sic decernit: Qui pie, & fideliter in Ministeriis ante alios se gesserint, & ad Presbyteratus Ordinem assumuntur, bonum habeant testimonium: & hi sint: qui non modo in Diaconatu ad minus annum intergrum, nisi ob Ecclesie utilitatem, ac necessitatem aliquid Episcopo videretur, ministraverint, sed etiam &c. Quibus ex Decretis Concilii Trid. Regulae sequentes colliguntur.

REGULA IX.

Inter Minores Ordines singulis: ut quaedam serventur Interstitia Episcopi arbitrio definienda, conveniet Ecclesiastica Disciplina.

Congruum autem erit, si intervalla ista ab uno Quatuor Temporibus ad aliud definita Antiquis Religiosis, ut aliquid doctrinae, aetatis, ac meriti incrementum intersuspensionem primi ac Minoribus Ordinibus, & ultimi notari possit, ut opus Synodus Tridentina. Frustra quoque Interstitia illa statuerentur, nisi in singulis Ordinibus exercendis assiduitas, industria, pietas Ordinandum probarentur: quis non autem prudenter iudicet, qui tres saltem menses in ea probatione in singulis Ordinibus facienda, & singulis Ordinibus exercendis videntur esse necessariis.

REGULA X.

Inter postremum gradum Ordinum Minorum, & Subdiaconatum, annus intercedere debet: inter Subdiaconatum, & Diaconatum annus saltem: inter Diaconatum, & Presbyteratum annus interponendus.

Concilii Tridentini ea de re Sanctionem promulgavit, & confirmavit Concilium Mediolanense 4. tit. Quae pertinent ad Sacramentum Ordinis, his verbis: Statuta illa temporum intervalla, Ordinibus tum Minoribus, tum Majoribus suscipiendis Concilii Tridentini Decreto prescripta, ne facile, ac passim sine ulli delectu praetermittantur, observantur. Quod si de his aliquid ab Episcopo remitti, dispensatione contigerit, in veteris dimissio, testimonialibusve Ordinibus, adscripta etiam dispensationis causa, testatum plane fiat. Concilium Aqueense, eodem Titulo, neminem nisi prescriptis Interstitiis servati, vel obtenta in scriptis ab Episcopo dispensatione, ordinari permittit.

REGULA XI.

Dispensatio circa Ordinum Interstitia Episcopi arbitrio, & prudentia commissa est.

Statu V. ordinatus non servatis interstitiis, absque legitima dispensatione, suspensus declaratur. Verum cum Sixti V. Constitutio a Clemente VIII. ad terminos Concilii Tridentini revocata fuerit, non videtur alla Suspendio in ipso facto incurri, qui etiam sine dispensatione praepere fuerint ordinati. Quamvis latendum sit, eos, qui tam festinanter ad aliquem Sacrorum Ordinum absque dispensatione promoventur, ab Episcopi Suspendione plecti posse, ob violatos Canones. Legitime dispensari censentur illi, qui ab Episcopi Vicariis Generales Episcoporum, & Capitulum, aut ejus Vicarius, Sede vacante, Interstitia remiserunt.

REGULA XII.

Episcopus in lege Interstitiorum dispensare non debet, nisi necessitas, aut Ecclesie utilitas id exposcant.

Id autem postulat Ecclesie particularis necessitas, cum deficiant Ministri, nec possint sufficere per jam ordinatos Ecclesie onera, tam in Missarum celebratione, quam in aliis Ministeriis Ecclesiasticis. Id exigit Ecclesie utilitas, quando pauci sunt Ministri Ecclesiastici idonei: tunc enim utile est aliquos ordinare ad Ecclesie Ministerium, & majorem etiam ornatum, ac splendorem.

Utique porro concurrunt, cum aliquis in inferioribus Ordinibus constituitur ad Curam Animarum gerendam vocatur, aut ad quamvis eligitur Ecclesiasticam dignitatem, cui aliorum Ordo annexus est: unde eo in casu morosa illa intervalla remittenda sunt, ne plebs fidelis necessaria diu Ministerio privetur, aut Ecclesie obsequio, & utilitate quam ipsi afferre debent Clerici has ad Dignitates promoti. Quae de re Lateranense Concilium sub Innoc. II. Can. 10. ita sanxit: Innovamus, & praecipimus, ut nullus in Ar-

Ordinatio- num tempo- rum, & inter- stitia.

Ordinatio- num tempo- rum, & inter- stitia.

chidiaconum vel Diaconum, nisi Diaconus, vel Presbyter ordinatur. Archidiaconus vero, Decanus, & Praepositi, qui infra Ordines praenominatos existunt, si inobedienter ordinari contempserint, honore suscipere priventur. Refertur can. Innocentius, dist. 60. Promotorum ad Dignitates Ecclesiasticas Ordinationem accelerandum esse statuit Alexander III. in Conc. Lateranensi, can. 3. Inferiora etiam Ministeria (inquit) ut puta Decanatum, Archidiaconatum, & alia, quae Curam Animarum habent minorem, nullas omnino suscipiant, sed nec Parochialis Ecclesie Regimen, nisi qui iam vigesimum annum aetatis annuum atigerit, & scientia, & moribus commendandus existit. Cum autem assumptis fuerit, si Archidiaconus in Diaconum: Decanus, & reliqui admodum non fuerint, praesens a Canonibus tempore, in Presbyteros ordinari, & ab illo removeantur Officio, & alii conferatur, qui & velit, & possit illud convenienter implere. Idem Pontifex c. Praterea, Extra, de Aetate, & qualitatibus Ordinandorum, ad Regimen Parochialis Ecclesiae, Subdiaconos ex rigore Juris, Dispensative in Minoribus Ordinibus constitutos eligi concedit, dummodo tales sint, quod infra breve tempus possint in Presbyteros ordinari. Sacrum Ordinem Ecclesiasticum Dignitatis annexum intra annum ab ejus pacifica possessione suscipiendum sanxerunt Concilium Lugdunense sub Gregorio X. can. 13. & referunt c. Licet Canon, tit. De Electionibus, in Sexto s. Bonifacii VIII. cap. Statutum, eodem Libro, & Titulo: Clemens V. in Conc. Vien-nensis, Clemencia Ur. II, s. illi vero.

Has omnes Constitutiones renovat Sacra Synodus Tridentinae Sess. quippe, 7. c. 3. De Reformatione, Gregorius X. in Concilio Lugdunensi Sanctionem expresse confirmat, & aliter factam Collationem, sive Provisionem irritam declarat, pona etiam in Ordinarium Collatorem renovat. Secundo, statuit c. 12. ejusdem Sessionis, Ut facultates de non promovendo, praeterquam in casibus a Jure expressis concessa, ad annum tantum suffragentur. Tertio sess. 22. De Reformat. cap. 4. minutim prescribit, Ut si, qui Dignitates, Personatus, Officia, Praebendas, Portiones, ac quilibet alia Beneficia in dictis Ordinibus obtinent, aut impendent obtinentibus, quibus onera varia sunt annexa, videlicet: ut alii Missas, ut alii Evangelium, alii Epistolam dicant, seu cantent: quaevisque Privilegia, Exemptione, praerogativa, & generis Nobilitate sint insigniti, teneantur, iusto impedimento cessante, infra annum Ordines suscipere requisiti: alioquin paenas incurrant iuxta Constitutionem Concilii Viennensis, quae incipit, Ur qui ii, quam praesens Decreto innovat: eaque Episcopi eis diebus Patris dictos Ordines per se ipsos exercere, ac cetera omnia Officia, quae debent in cultu divino praestari, sub ipsidem, & alii etiam gravioribus paenis arbitrio eorum impendant. Et sess. 24. cap. 12. De Reformat. Nemo sciat (inquit) deinceps ad Dignitates, quoscunque, quibus Animarum curas habet, promovetur nisi qui saltem vigesimum quintum aetatis annum atigerit, & in Clericali Ordine versatus, doctrina ad sumum Munus exercendum necessaria, ac Morum integritate commendatus iuxta Constitutionem Alexandri III. in Concilio Lateranensi promulgatam, quae incipit, CUM IN CUNCTIS. Et paulo post: Neminem etiam deinceps ad Dignitates, Canoniam, aut Portiones recipiant, nisi qui eo Ordine sacro, aut si initiatus, quem illa Dignitas, Praebenda, aut Portio requirit: aut in tali aetate, ut infra tempus a Jure, & ab hac Sacra Synodo statutum, initiari valeat, &c. Praeter has causas dispensandi in Interstitiis, hujusmodi dispensationem concedi posse favore studii in aliquo Universitate, aut ob aetatem provecum Ordinandi cum extrema virtute conjunctam, censet Barbosa p. 2. De Officio & Potestate Episcopi, Alleg. 18.

REGULA XIII.

Ordinator circa temporum Interstitia dispensare non potest cum illis, qui Diaconati sui non sunt, nisi id Dimissionis Litteris expresse concedatur.

Sic respondit a Sacra Congregatione Episcoporum die 9. Augusti, anno millesimo quingentesimo nonagesimo tertio, relictus Praesens in Praxi nova Episcopali, p. 1. c. 1.

REGULA XIV.

Superiores Regularium cum ipsi dispensare de Interstitiis non possunt: sed solum jus habent Episcopi supplicandi, ut dispensare aequetur, habitamine necessitate, vel utilitate Ecclesiae sua, Monasterii, vel Ordinis. Quae quidem supplicatio dimissionis litteris inferenda.

Ita declaravit Sacra Congregatio Cardinalium Concilii Tridentini, Interpretum, teste Barbosa, p. 2. De Officio, & Potestate Episcopi, Alleg. 18. Et Concilium Tridentinum hanc dispensationem iudicio, & arbitrio Episcopi semper relinquit. Si autem Viris Religiosis facilius Interstitiorum moras canonice remittant Illustrissimi, & Reverendissimi Episcopi, cum Secularibus Clericis, Gelasius I. Pontifex Maximi iudicium, & exemplum sequentur, qui Interstitia inter singulos Ordines monachis breviora, secularibus diutiora imposuit: Quia quod annorum interstitia fuerant celebrata, sancti praepositi sponte susceperat doceret praestitisse devotio.

Ordinatio- num tempo- rum, & inter- stitia.

REGULA XV.

Ordines suscipere, aut conferre ante legitimam, & sacris Canonibus prescriptam aetatem, lethale peccatum est, gravique poena secundum eisdem Canones plenam.

Clericalis Tonfura, Minoresque Ordines conferri non debent pueris ante annos discretionis. Non debent quippe conferri nisi illis, qui capaces sint per aetatem eligendi certum aliquem vitae statum, in quo perpetuo maneat: porro quoque Tonfura Clericali initiatur, seculari, seu laicali vitae tenentur, & functionis vitae genus eligit, quo Deo fidelius serviat. Quamobrem ante decimum quatuor, aut certe duodecimum aetatis annum Tonfura Clericali per se non initiari conveniens esset: quod & Episcopi plerique Ecclesiasticae Discipline studiosissimi Statutis suis Synodali- bus edixerant, ad Conc. Tridentini Sanctionem attendentes sess. 23. De Reformat. c. 4. prohibentes, ne prima Tonfura initiatur, De quibus probabilis conjectura non sit, est, ut Desiderium eulcompraesent, hoc vita genus eligere. Conc. Burdigalense sub Cardinali De Soudis, habitum, c. 6. neminem ad primam Tonfuram admitti debere decernit, quia duodecimum aetatis annum atigerit. Conc. Mexicanum anno 1583. Lib. 1. tit. 4. neminem ad primam Tonfuram promovendum statuit, nisi prius de intentione permanentem in habitu Clericali juramentum praestiterit. Idemque statuit Bonifacius Cardinalis Cajetanus in Tarentina Synodo. Statuta Synodalia Cardinalis Gimaldi Aqueensis Archiepiscopi sanciant, neminem initiari prima Tonfura, E qua velut e radice totius Ecclesiasticae Ordinis integritas pendet, qui natus non sit ad minus annos quatuordecim. Conc. Colonien- sis anno 1536. celebratum, p. 1. c. 27. de infantium Promotio ad Clerum, & Minores Ordines sic loquitur: Quod enim indecorum magis, quam admodum infantes, qui non intelligunt quid agant, immo ne capiunt quidem quid Clerici nomen, & reliqua Minorum Ordinum vocabula significent? ... Qua de re nemo posthac Ordinibus suscipiendus est, nisi quem & vita commendat, & literaturae, atque scripturae sit praelectione suscipiendi Ordinis sufficienter, ac recte, sincerique voluntatis. Qui enim in Clerum alioquin, rem profectur minime ridiculam, nempse sic peculiariter in sortem Domini affectos, quibus posthac omnia terrena forsantur, ac solum Dominus sors, ac pars hereditaria futurus sit.

Quamquam vero Sacra Synodus Tridentina aetatem iniciatorum prima Tonfura, aut Minoribus Ordinibus non definit, sed Episcoporum arbitrio, ac praedictae relique- rit iudicandum, quae aetate quisque fit in Clerum coopran- dus, aut ad Minores Ordines promovendus, nullum tamen prima Tonfura initium, ut etiam in Minoribus Ordini- bus constitutum, Antea decimum quatuordecimum aetatis posse obtinere, declaravit sess. 23. cap. 6. De Reformat. Episcopus Clericalem Tonfuram infanti conferens, ab illius Collatione per annum suspensus est, secundum c. Nullus Episcopus, tit. De Temporibus Ordinationum, in 6. Nullus ad Subdiaconatus Ordinem ante vigesimum secundum, ad Diaconatus ante vigesimum tertium, ad Presbyteratus ante vigesimum quintum aetatis fuae annum promovetur potest, secundum Conc. Tridentini Sanctionem, sess. 23. cap. 12. De Reformat. Hanc aetatem annorum numerum attigisse sufficit, explorasse minime necesse est, ut probat Ecclesiae usus. Vel unus dies, aut hora defectus ab aetate legitima, susceptionem Ordinum impedit. Quod si quis dubitet, an praescripta a Sacra Synodo aetatem attingerit, stante dubio, suscipere Ordines non potest, alioqui periculo violandi praecipuum Ecclesiae se exponeret, nec illius leges curare videretur. Dispensatio porro super aetate Ordinandorum ad Episcopum non pertinet, sed Summo Pontifici reservata est. Unde nec Regulares ante aetatem a Sacra Synodo Tridentina praescriptam ordinari possunt absque specialis Sedis Apostolicae Dispensatione, quibus- cumque Privilegiis quoad hoc penitus abrogatis ab eadem Synodo sess. 23. cap. 12. De Reformat. Nec probandum est, quod quidam Regulares absque necessitate, vel utilitate Ecclesiae, proprio arbitrio, non Superiorum iudicio, ut citius ex inferioribus Ordinibus, aut ex Juniorum Fratrum sub-jectione emergant, Dispensationem obtinent a Sede Apo- stolica super defectu tredecim, aut quatuordecim mensium de aetate ad Sacerdotium quae sita, fervorem devotionis obtinentes, secundum stylum Datariae. Illos certe tunc scientia hujusmodi Dispensationem postulare, eaequi posse non existimaverim, veroque, ne ipsorum ad Sacerdotium nimia festinatio hanc illis maledictionem acceret, Heretici- tas, ad quam festinat in principio, in novissimo benedi- ctione carebit. Quod Sacrum Oraculum in eos, qui ad Sa- cerdotium festinatione praecipiti ascendunt, contorquet Leo Carnotensis Episcopus Epist. 58.

Episcopus aliquem ad Sacros Ordines promovens ante le- gitimum aetatem, Suspensionem ab Ordinum collatione me- retur, ex Honori II. Decretali; cap. Vel non est compo- Est. De Temporibus Ordinationum. Hac tamen Suspendio non incurritur ipso Jure. Promoti vero ante legitimam aetatem ab executione Ordinum ita susceptorum suspensi poterant, usque dum ad eam pervenissent, ut ex eodem c. col.

Ordinatio- num aetate.

Ordinatio- num aetate.

Ordinatio- num aetate.

caelis factus, qui non habet necessitatem quotidianam sacramentorum, prout pro suis delictis hostias offerre, deinde pro populo: (inquit Apostolus ad Hebr. 8.) Hinc Apostolus 1. ad Timotheum 3. docens quales esse debeant Episcopi, ceterique Ecclesie Ministri: Oportet (inquit) Episcopum irreprehensibilem esse, unius uxoris virum, sobrium, prudentem, ornatum, pudicum, hospitalem, discretum, non violentum, non percutiorem, sed modestum, non litigiosum, non cupidum, &c. Diaconos similiter pueros, non bilingues, non multo vino delectos, non turpe lucrum sectantes: habentes mysterium fidei in conscientia pura. Et hi autem probentur prius: Episcopi ministrent, nullum crimen habentes. Et ad Titum 1. Huius rei gratia reliqui te Creta, ut ea, quae desunt, corrigas, & constituas per civitates Presbyteros, sicut & ego disposuisti. Si quis sine crimine est, &c. Oportet enim Episcopum sine crimine esse, sicut Dei dispensatorem, non superbum, non iracundum, non violentum, non percutiorem, non turpis lucri cupidum, sed hospitalem, benignum, sobrium, iustum, sanctum, continentem.

Hanc Regulam confirmant SS. Patres. Gregorius Nazianzenus Orat. 1. hunc esse rerum naturalem ordinem ait: Purgari prius, deinde purgare: sapientia instrui, atque ita demum sapientia alios instruere: lux fieri, & alios illuminare; ad Deum appropinquare, & ita alios deducere: sanctificari, & postea sanctificare. Hinc Sanctus idem Theologus de seipso ait: Hec igitur cum ego nesciam, illudque insuper, Neminem magno, & Deo, & Sacrificio, & Pontifice dignum esse, nisi qui prius seipsum Deo viventem hostiam, sanctam exhibuerit, ac rationabile obsequium, gratum, atque acceptum offerat. Deoque Sacrificium laudis, ac spiritum contribulatum obtulerit, quo tandem modo exercitum illud Sacrificium, illud magnum Mysterium antitypum ipsi offerre audeat? Aut quomodo Sacrorum purificem? Primum quod rebus sanctis sane, atque ad Creatoris solam admirationem, non autem ad signum damnum aspiciendi oculos affecerit: priusquam per Domini disciplinam aures meas satis aperta fuissent: priusquam os, labia, & lingua, illud quidem aperit, sed non spiritum atteraxisset: aut dilatatum, aut impletum spiritu exponens Mytheris, & Dogmatibus, hac autem modo sensu ligata fuisset, atque etiam tempore soluta, ac denique lingua exultatione impleta fuisset, divinaque melodia plectrum officii: priusquam statuti essent ad petram pedes mei perfecti tanquam ceravorum, meique secundum Deum gressus directi essent, ita ut nec pene, nec in omnino modo offunderentur: prius denique quam omnia membra iustitia arma effecta fuissent, ut emoque mortalitatem abiecerint, a vitio scilicet absorptam, ac spiritui cedentem.

S. Hieronymus in cap. 1. ad Timotheum: Sine crimine jubetur esse Episcopus, quod pro alio verbo irreprehensibilem nominatum. Non quod eo tantum tempore, quo ordinandus est, sine illo sit crimine, & praeteritas maculas nova conversatione diluerit, sed quod ex eo tempore, quo in Christo renatus, nulla peccati conscientia remaneat. Quomodo enim potest Peas Ecclesiae auctore malum de medio egeri, qui in delicto simili corruit? Aut qua libertate corripere peccantem potest, cum ipse tibi ipse responderet, eandem admisisse, quo corripit?

S. Aug. Tract. 41. in Joannem, §. 10. Prima est ergo libertas (inquit) carere criminibus. Ideo & Apostolus Paulus, quando elegit Ordinandum, vel Presbyterum, vel Diaconum, & quicumque ordinandum est ad Praepositorum, vel Diaconum, non ait: Si quis sine peccato est: hic enim si dicitur, omnis homo reprobaratur, nullus ordinatur: sed ait: Si quis sine crimine est, sicut est homicidium, adulterium, aliqua immunditia fornicationis, fornum, fraud, sacrilegium, & cetera huiusmodi. Cum exierit a non habere homo, (debet autem non habere omnis Christianus homo,) incipit caput erigere ad libertatem, &c.

S. Gregorius Magnus, Pastoralis Cure, p. 1. Ille (inquit) modis omnibus debet ad exemplum vivendi pertrahi, qui cum suis carnis passionibus moriens iam spiritualiter vivit, qui prope mundi possessus, qui nulla adversa perimecit, qui sola interna desiderat. Cuius intentioni bene congruens, nec omnino per imbecillitatem corpus, nec valde per contumaciam repugnat spiritus. Qui ad aliena capienda non ducitur, sed propria largitur. Qui per pietatis viscera citius ad ignoscendum flexitur, sed usquam plusquam deceat ignoscens, ab aere restitudo inclinatur. Qui nulla illicita perpetrat, sed perpetrata ab aliis, ut propria deplorat. Qui ex affectu cordis aliena infirmitati compatiatur, & si in bonis proximis suis in suis profectibus laetetur. Qui ita se imitabilem ceteris in cunctis, qua agit, insinuat, ut inter eos non habeat, quod saltem de transactis erubescat. Qui se studet vivere, ac proximorum quoque corda aereia doctrina valeat fluentis irrigare. Qui orationis usum, & experimentum iam didicit, quod obtinere a Domino, qua poposcerit, possit. Si enim forsasse quis veniat, ut pro se ad intercedendum non audirentem quemdam virum, qui sibi notus, nobis vero est incognitus, ducit, protinus respondemus: Ad intercedendum venire non possumus, quia familiaritatis eius notitiam non habemus. Si ergo homo apud hominem, de quo minime praesumit, fieri intercessor erubescit, qua mente apud Deum ins-

tercessionis locum pro populo accipit, qui familiarem se gratia ejus esse per via meritum nescit? Aut ab eo quomodo alii veniam postulat, qui utrum sibi sit placatus ignorat? Quia in re adhuc est sollicitus formidandum, ut qui placare posse iram creditur, hanc esse ex proprio reatu mereatur. Cuncti enim liquido verum, quia cum eis, quia despicit, ad intercedendum mittitur, irati animus ad aeterna provocatur. Ec. c. 11. postquam defectum, & vitium corporis recensuit, quae a Sacerdote in Veteri Lege arcebant, quorum defectum nunquam ibidem moraliter explicat, ut suam illam expositionem concludit: Quisquis ergo quolibet horum vitio subigitur, panes Domini offerre prohibetur: ne perfesse diluere aliena delicta non valeat is, quem adhuc propria devassant.

Idem Lib. 3. ep. 26. Pervenit ad Nos quosdam de Sacris Ordinibus lapsos, vel post Penitentiam, vel ante, ad Officium sui Ministerium vocari: quod omnino prohibemus, & in hac re quoque Sacratissimi Canonis contradicimus. Et Lib. 4. ep. 17. Si quis ad sum Ordinem licentia concedatur, rigor canonice praevindio frangitur. Disciplina, dum pro reverentia spe, pro vera actionis desideria quos conquire non formidat.

S. Iohannes Hierosolymensis, Lib. 3. Sententiarum, c. 31. Non sunt (inquit) promovendi ad Regimen Ecclesiae: qui adhuc vitio subiacent: hinc est, quod praecipuum est David non adificare visibile Templum, quia sanguinum bellifrequentia est: qua signa illi spiritualiter admentur, qui vitiorum adhuc corruptioni sunt dediti, ne Templum adificent, hoc est, Ecclesiam decere praesumant. Subdit ibidem: Non debet honorificatum suscipere, qui nescit subiectioni transire: vitio melioris praere: neque enim quisquam ad hoc tantum proficitur, ut subditorum culpas corrigat, & ipse vitio servetur.

Et Lib. 2. de Officiis Ecclesiasticis, c. 5. Quod is, qui post Baptismum aliquo mortali peccato corruptus ad Sacerdotium non promovetur. Lex igitur dicitur: Moyses enim in Lege praecipit Sacerdotibus, ne aliquod pecni vitium ad Aram Deo offerant. Unde & in Numeris vitium arietis, cuius cinis expiatio est populi, non aliter jubetur offerri ad Altare Domini, nisi qui terrena opera non fecerit, jugumque delicti non retraxerit, nec vitium peccatorum fuerit alligata. Sed quid plura obicimus? Si enim is, qui in Episcopatu mortale aliquod peccatum admiserit, non debet offerre Panem Domini, quanto magis ante Ordinationem peccator inventus, reprobatus, debet, ut non ordinetur.

S. Martinus I. Pontifex, & Martyr in Epistola ad Amanandum Trojensem Episcopum: Si talis (inquit) quatuor ad Sacros Ordines promovetur, quibus nullarumque, nullumque vita contagium praedat, quanto magis si post Ordinationem suam quismam in lapsu non ceciderit, & praeviationis peccato detrahatur delictum, omnino promovendus est, cum manibus inculentis, atque pollutis Mytheris nostrae salutis tractare.

Id confirmat S. Bernardus, in Tractatu De Conversione ad Clericos, c. 19. Multi quidem veniunt (inquit) sed confiteantur quis vocatur: ordinem ipsum dominici sermonis attendit: Beati (inquit) mundo corde, quoniam ipsi Deum videbant. Ac deinde, Beati pacifici, quoniam illi Dei vocabantur. Mundos corde utique vocat Pater caelestis, qui non querunt, quae sua sunt, sed quae Jesu Christi: nec quod sibi utilis, sed quod multis. Petre (inquit) amas me? Domine, tu scis, quia amo te. Pasce, ait, oves meas. Quando enim sic amatos oves comiteret non amant? Nimium hoc queritur inter dispensatores, ut fidelis qui invenitur. Va Ministri infidelis, qui necdum reconciliati, reconciliationis aliena negotia, quasi homines, qui iustitiam fecerit, apprehendunt. Va filii ira, qui se Ministros gratia profiterentur. Va filii ira, qui pacificorum sibi usurpare gradus, & nomina non verentur. Va filii ira, qui fideles sese Mediantes pacis, ut peccata populi comedant, mentiuntur. Va qui ambulantes in carne Deo placere non possunt, & placere velle praesumunt. Non miramur, fratres, quicumque praesentem Ecclesiam statum miserantur, non miramur de radice celibri regulam orientem. Non miramur, si vindictam vivam Domini, qui institutam a Domino praeteregitur vitam. Impudenter enim pacifici gradus, & Filii Dei vitio occupantur, homo, qui nec primam quidem adhuc vocem Domini ad se revocantem audivit: aut si quando forsitan aperit audit, resistens fugit ad solam, ut abscondatur in eis. Propterea necdum peccare quiescit, sed legem adhuc trahit vestem, &c. Quid de munditia cordis loquar? Utinam non illud oblitivioni dedisset tamquam mortuum a corde? Utinam non esset columba sancta, non habens cor? Utinam esset, quod vel de foris est mundum, nec ea, quae corporalis maculae tantum invenitur? Ut obditer vel in hac parte dicens: Mandatumini, qui fertis Vasa Domini.

REGULA XX.

Sacrilegii reus est, qui cum peccati mortalis conscientia Ordinem suscipit.

Hanc Regulam tradit S. Thomas, in 4. Sentent. dist. 24. q. 1. art. 3. q. 1. Cum (inquit) in quolibet Ordine

REGULA XXII.

aliquis constituitur Dux alii in rebus divinis, in quolibet quasi praesumptuosus mortaliter peccat, qui cum conscientia peccati mortalis ad Ordinem accedit: & ideo sanctitas via requiritur ad Ordinem de necessitate praecipit, sed non de necessitate Sacramenti, unde si malus ordinatur, nihilominus Ordinem habet, tamen cum peccato.

Et in Responsione ad secundum ait, Ordinatus per Ministerium spirituale ad quod applicatur, effici medius inter Deum, & plebem: Et ideo (inquit) debent bona conscientia nitere quoad Deum, & bona fama quoad homines. Praeterea, cum Sacramento Ordinationis sit Sacramentum vivorum, non mortuorum, nec sanandis animae nostrae languoribus, aut vivificandis animabus initium, sed ad gratiam agendam hominum relictum: ejus virtutem evocant; dignitatem contaminant, effectum, siquidem repugnant, qui mortalis peccati labe inquinati, indignos se gratiae augmento, & donorum Spiritus Sancti uberitate praebent, quae cumulatissime hoc Sacramento effundunt. Hanc rationem subministrat S. Thomas, loco modo indicato in Responsione ad tertium: Aliqua (inquit) Medicina sunt, quae exigunt robur naturae (aliqui cum periculo mortis assumuntur, & alia sunt, quae debilibus dari possunt: ita etiam in spiritualibus quaedam Sacramenta sunt ordinata ad remedium peccati, & talia peccatoribus sunt exhibenda, sicut Baptismus, & Penitentia: illa vero, quae perfectionem gratis conferunt, requirunt hominem per gratiam confortatum.

Hanc Regulam confirmans Concil. Trid. Catechismus; Primum (inquit) in eis, qui Sacerdos erandus est, vita, & morum integritas commendatur magnoque oportet: non solum quia si aliquis mortiferi peccati conscientia se initiari curet, vel etiam patiatur, novo se, & maximo scelere obstringit, sed etiam quia virtuti, & innocentic lumen alii praesere debet. Et de re quid Apostolus Titus, & Timotheo praecipit, Pastores declarandum erit: & simul illud docendum, ea corporis vitia, quae in Veteri Lege ex Domini praescriptione aliquem ad Altaris Ministerio excludunt, in Evangelica Lege ad animam vitia praecipue transcendenda esse. Quare sanctam illam consuetudinem in Ecclesia servari ordinandis, non qui in Sacris initiandi sunt, prius continentiam, & continentiam conscientiam purgare diligenter student.

Hinc Synodus Tridentina anno 1572. nullum ad Sacros Ordines admittendum statuit, nisi Sacramentali Confessione purgatus sit. Concilium Bituricense anno 1584. patet deinceps, ita a seipso tantum, & confessis ratiocinantur Ordines. Aqueque jubet, ut de sacro Ordinationis summo mane conveniant ordinandi in Ecclesia Cathedrali confessi de peccatis sint, ut ab Episcopo Sacram Communione sumant. Conc. Rothomagensis sub Carolo Cardinali Borbono, statuit, ut Ordinandos Penitentiarum interroget aliquis irregularitate, vel excommunicatione obstricti remaneant, unde a suscipiendis Ordinibus impediatur: eosdem vero esse, vel alios idoneos per ipsum confitentur in confessione audiat, antequam ab Episcopo conferantur. Ordinandis, praesertim suis, qui vel Subdiaconatum, vel Diaconatum susceperint, Confessionem generalem, & pium Socellum, five Spirituales exercitia faciant Synodus Mediolanensis 4. Avenicis, & Bardigenis postrema.

Id confirmat S. Bernardus, in Tractatu De Conversione ad Clericos, c. 19. Multi quidem veniunt (inquit) sed confiteantur quis vocatur: ordinem ipsum dominici sermonis attendit: Beati (inquit) mundo corde, quoniam ipsi Deum videbant. Ac deinde, Beati pacifici, quoniam illi Dei vocabantur. Mundos corde utique vocat Pater caelestis, qui non querunt, quae sua sunt, sed quae Jesu Christi: nec quod sibi utilis, sed quod multis. Petre (inquit) amas me? Domine, tu scis, quia amo te. Pasce, ait, oves meas. Quando enim sic amatos oves comiteret non amant? Nimium hoc queritur inter dispensatores, ut fidelis qui invenitur. Va Ministri infidelis, qui necdum reconciliati, reconciliationis aliena negotia, quasi homines, qui iustitiam fecerit, apprehendunt. Va filii ira, qui se Ministros gratia profiterentur. Va filii ira, qui pacificorum sibi usurpare gradus, & nomina non verentur. Va filii ira, qui fideles sese Mediantes pacis, ut peccata populi comedant, mentiuntur. Va qui ambulantes in carne Deo placere non possunt, & placere velle praesumunt. Non miramur, fratres, quicumque praesentem Ecclesiam statum miserantur, non miramur de radice celibri regulam orientem. Non miramur, si vindictam vivam Domini, qui institutam a Domino praeteregitur vitam. Impudenter enim pacifici gradus, & Filii Dei vitio occupantur, homo, qui nec primam quidem adhuc vocem Domini ad se revocantem audivit: aut si quando forsitan aperit audit, resistens fugit ad solam, ut abscondatur in eis. Propterea necdum peccare quiescit, sed legem adhuc trahit vestem, &c. Quid de munditia cordis loquar? Utinam non illud oblitivioni dedisset tamquam mortuum a corde? Utinam non esset columba sancta, non habens cor? Utinam esset, quod vel de foris est mundum, nec ea, quae corporalis maculae tantum invenitur? Ut obditer vel in hac parte dicens: Mandatumini, qui fertis Vasa Domini.

REGULA XXI.

In mortali peccati reatum incurrit, qui Tonsuram Clericalem indigne suscipit.

Quamvis enim non sit ipsa Sacramentum, sed Caremonia tantum Sacramentalis, Ritumque Sacri, cui nullum gra- tiae augmentum promissum est: tamen quicumque per Ton- suram Clero adscribitur, maximum a Deo spirituale benefi- cium consequitur, & novum vitae genus: atque ex duobus generibus Christianorum quorum unum communem viven- di rationem sectatur, alterum perfectionis studio vacat, & aliorum salutem procurat, praesertim ipse amplectitur, & ad proximi salutem procurandam se devotet. Si autem un- quam caritatis, & contritionis praepcepta hominem obligant, quae praesertim cum insignia Dei beneficia spiritualia a Deo ei subministrantur, vel cum novam vitam rationem aggre- ditur. Quomodo enim ex sententia S. Thomae, ut pri- mum quis rationis unum attingit, tenetur ad Deum sese con- vertere, ac dirigere, eumque filii omnium actionum suarum finem ultimum praefigere: ita homini novum vitae genus inchoanti necessarium videtur, ut ad Deum se convertat, & Deumque filii omnium actionum suarum in eo vitae genere finem praefigat: tum vero maxime cum perfectionis etiam in aliis diffundendae Statum ingreditur. Quomobrem & in- juriosus est in Deum, & Clericali Ordini contumeliosus, qui impoentibus Clericorum Catalogo inseribi se procurat, & Deo fe in illo Ordine ministraturum devotet. Pruden- ter itaque Synodus Carnotensis Ordinum Candidatos admo- net, ut antequam ad Ordines, & primam Tonsum accedant, diligenter conscientiae peccata sua.

Ordinandorum scientia probari debet, ac certari pro ratione Ordinum, ad quos promovendi sunt, & locorum, quo misentur, pro ingenui capiti, & doctrinae genere, quem profiterentur. Qui autem agresti sunt ingenio, & literarum ignari, atque incapaces, rejiciendi sunt.

I. Hanc Regulam tradunt Patres, & Concilia. Aurelianense 2. can. 18. Presbyterum, vel Diaconum sine literis, vel si baptizandi ordinem nesciat, prohibet ordinari. Tolentanum 8. & can. 8. ad aliquos Ordinis, vel Ecclesiasticae Dignitatis statum vetat promoveri eos, qui totum Placitum, & baptizandi Ritum non noverint: Misurina siquidem est, eos, qui ceteros simpliciores, & laicos habent docere (quibus & disciplina, & vita debent esse quoddam speculum) ad aliquos Ordinis, vel Dignitatis promovendi statum, qui Legem ignorant, nec litterarum saltem modicam scientiam suam insipienti. Nullus igitur ad Sacra Mytheria tractanda veniat indoctus, aut ignorantia tenoris cunctationis, sed quem Morum innocentia, & litterarum splendore reddunt illustrem; aliorum ordinatur, & ordinandis immittit imponeretur Dei, & Ecclesiae ejus iudicia. Concilium Nanaetense can. 11. Ordinandos diligenter examinandos esse ait, si bene literati, si instructi in Lege Domini sint, & Fidem Catholicam teneant, ac simplicibus verbis cum rursi, & bene asserere possint. Releferunt can. Quando Episcopus, dist. 24. q. 1. art. 3. q. 2. In quolibet actu hominis (inquit) si debeat esse ordinatus, oportet, quod adit directio rationis: unde ad huc, quod homo Ordinis officium exequatur, oportet, quod habeat tantum de scientia, quod sufficit ad hoc, quod dirigatur in actu illius Ordinis: ideo talis scientia requiritur in eo, qui ad Ordines promovendi debet, & non quod universiter in tota Scriptura sit instructus; sed plus, & minus secundum quod ad plura, vel pauciora se ejus Officium extendit; ut scilicet illi, qui alios praedicatorum, Curam Animarum suscipientes, sciant ea, quae ad Doctrinam Fidei, & Morum pertinent: & alii sciant ea, quae ad executionem sui Ordinis spectant.

Hanc Regulam confirmat S. Thomas, in 4. Sentent. dist. 24. q. 1. art. 3. q. 2. In quolibet actu hominis (inquit) si debeat esse ordinatus, oportet, quod adit directio rationis: unde ad huc, quod homo Ordinis officium exequatur, oportet, quod habeat tantum de scientia, quod sufficit ad hoc, quod dirigatur in actu illius Ordinis: ideo talis scientia requiritur in eo, qui ad Ordines promovendi debet, & non quod universiter in tota Scriptura sit instructus; sed plus, & minus secundum quod ad plura, vel pauciora se ejus Officium extendit; ut scilicet illi, qui alios praedicatorum, Curam Animarum suscipientes, sciant ea, quae ad Doctrinam Fidei, & Morum pertinent: & alii sciant ea, quae ad executionem sui Ordinis spectant.

II. Prima Tonfura non sunt initiandi, qui Sacramentum Confirmationis non susceperint, & quos scientia spei legendorum in Clerum per primam Tonsuram.

III. Minores Ordines iis tantum conferri debent, qui saltem Latinam linguam intelligant, & quos scientia spei Majoribus Ordinibus dignos ostendant: cum a Minoribus Ordinibus ad altiores Gradus, & Sacratissima Mytheria sui ingressus. Ita statuerunt Tridentina Synodus sess. 23. cap. 1. De Reformatione, Mediolanensis 5. p. 3. tit. De Examinandis ratione, & Bardigenis 2. cap. 6.

IV. Ab omnibus, & singulis Ordinibus Candidatis generatim quaerendum est, an vin, & naturam, Mytheria etiam Ordinis, quae susceperint, noverint. 2. An Ritum & Caremonias, quae ex Libro Pontificali adhibentur, cum iniciantur. 3. An eorum item significationes faciant. 4. An sacrum vestium, quibus induuntur, Mytheria item & significata. 5. An functionem notitiam habeant Ordinis, quod sunt initiandi. 6. An eorum usum, & exercitationem recte teneant, cum in litteris, tum etiam in actu? Ita tituli Synodus Mediolanensis.

V. Ab iis, qui a Minoribus ad Sacros Ordines ascendant, quaerendum in primis, est, utrum Breviarium, Sacra Biblia, Concilium Trident. Catechismus Romanum, & Rationale Divinorum Officiorum, & libros aliquos de Vita Spirituales rationibus conscriptos, sui Muneris usui accommodatos habeant, ut statim mox laudata Synodus Mediolanensis. Quod enim S. Paulus Timotheo, hoc Clericis omnibus serio inculcandum est: Attendite lectioni. Ex iis autem libris, quorum lectio debet incumbere, potissima sunt Sacra Biblia, quae doctrinam utilem ad docendum, ad arguendum, ad corripiendum, ad erudendum in iustitia complectuntur. Secundum locum tenent Conciliorum Decreta, quibus Ecclesiasticae Regulae continentur, & Fidei, Morumque dogmata. Post haec Libri illi ad Ecclesiasticis Viris evolvi debent, qui Mytheria nostrae Religionis arcana aperiant, & Sacrorum Rituum causas, & significationes explicant.

VI. Ad Subdiaconatum, & Disconatum promovendi non debent, nisi habentes bonum testimonium, & in Minoribus Ordinibus jam probati, ac literati, & ii, quae ad Ordinem exercendum pertinent, instructi: qui sperent Deo auctore se continere posse. Ecclesiis, quibus adscribentur, inferant, & scientiam.

Examen eromoven- dium ad Minoris Ordines.

1. Tim. 4. Ordinandum scientiam.

Exame- Subdiaconatum.

Sff 2